

mifo pole heidas Armenia ma, mis üks kõte ja wågga mäggine ma on. Kõigefõrgem mäggi on seál Ararat, kelle otsa Noa laew kinni jái. Seált mäggiselt maalt tulli Noa omma poegade ja nende perrekondadega mahha laggeda Mesopotamia male, mis üks wiljakandja ma olli Wratti ja Liigri jõe wahhel. Seál ellasid nemmad ja nende järgmised muist kui farjapiddajad, muist kui põlomehhed; sest Noa, kes párrast upputust weel mõnni sadda-aastat ellas, istutas wi-na-puid, teggi nende kõbaratest wina, ja piddi ka sedda någgema, et se joma-aeg neid, kes sedda liaste prukiwad, wåssitab ja joob-nuks teeb.

Kui innimesed jásse ollid sigginud ma peál ja omma farjadega ennam ei wõinud liggitiko ellada; wõtsid nemmad nõuks üht suurt linna ehhitada ja üht torni, kelle ots täewa piddi ussatama. Sellega, ütlesid nemmad, teme ennestele suurt nimme, mis iggaweste tullewa põlwe rahwa suus seisab, ja peale sedda ei pillutata meid ka mitte laiale, sest

et sesamma tõrn meid kõkjuhhatab. Agga se ehhitus ei läinud neil mitte korda, sest et Jumala nõu járrele innimesed föige ma paiko ennestele asset piidid nõudma. Je-howa, ütleb pühha kirri, seggas nende kelemurde árra, ja et üks üht egga teine teist ei mõistnud, játsid linna ja torni ehhitamata: sepárrast anti selle linnale nimimi Pabel, se on: seggadus. Láksid siis omma farjadega üks senna, teine tenna, ja aega mõda sündsid neist mitmed piisiksed rahwa toud, kelle peamehhed ja kohtomõistjad eissotsast igga perrefonna wannem olli, kuida sedda praegogi weel mitmis ma-ilma kohtades leitakse. Omneti näitab, et seál maisel mail, mis Wratti ja Liigri-jõe áres Ásia maal, ja Niluse jõe áres Egiptuse maal, mis kõige parremad põllo-maad ja pafso rahwast tais ollid, innimesed, olgo súnnitud ehk hea melega, ühhe aintsa wallitseja käe álla ennast heitnud. Need sinnatsed wallitsejad ollid mehhed, kes omma wahwuse párrast waenlase ja mets-ellajate wasto ollid kuulsaks sanud, ehk